

Εὐ - αθανασία!

ατ' εὐφημισμὸν! Ἡ λέξις εὐ-θανασία κακῶς χαρακτηρίζει τό βίαιον τέλος τοῦ σώματος. Στήν ἀρχή της εἶναι καλή λέξις, μιλάει γιά **καλό θάνατο**.

• Εὐθανασία εἶναι ἐκείνη, πού ὁδηγεῖ στήν **εὐ - ἀθανασία**. Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶναι δεδομένη γιά ὅλους. Τή στιγμή τοῦ θανάτου ἡ ψυχὴ πορεύεται στήν ἀθανασία, οἱ πιστοὶ στήν ἀθανασία τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, στό αἰώνιο βασίλειον τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ. Οἱ λοιποί, ὅσοι ἀρνήθηκαν τή δωρεά τοῦ Χριστοῦ, πορεύονται στήν ἀθανασία τῆς ἀπωλείας (Ἰωάν. ε' 23).

• Εὐθανασία εἶναι ὁ **καλὸς θάνατος**. Ὁ εὐεργετικώτερος θάνατος εἶναι ὁ θάνατος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ πάνω στό **Σταυρό**. Ὅσοι πιστεύουν στό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ, αὐτοὶ βλέπουν νά ἐπέρχεται ἡ στιγμή τοῦ σωματικοῦ θανάτου καί βροντοφωνοῦν: «Θανάτω θάνατον πατήσας» (Α' Κορ. ιε' 54).

• Εὐθανασία εἶναι ἡ **ἀφοβία τοῦ θανάτου**. Μιλώντας ὁ Χρυσόστομος γιά τόν Παῦλο, λέει χαρακτηριστικά: «Ὁὐ πέφρικε τόν θάνατον». Οἱ πιστοὶ βλέπουν τό θάνατο ὡς τήν **πύλη** τῆς ζωῆς. Βλέπουν τό θάνατο ὡς **μετάβασι**. «Μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν» (Ἰωάν. ε' 24).

• Εὐθανασία εἶναι ὁ καλὸς θάνατος τῶν **μαρτύρων**, πού δέν ἀρνοῦνται τόν Χριστό. Βλέπουν τό θάνατο καί λένε: «Ὁὐκέτι, θάνατε, κυριεύεις· ὁ γάρ τῶν ὅλων Δεσπότης τό κράτος σου κατέλυσε».

• Δυστυχῶς τόν ὄρο «**εὐθανασία**» χρησιμοποιοῦν καί ὅσοι προβαίνουν σέ **βίαιον** τερματισμὸ τῆς ζωῆς. Μιλᾶνε γιά «**ὑποστηριζομένη εὐθανασία**» ὅταν οἱ γιατροί, μέ τή βούλησιν τοῦ ἀσθενοῦς, ἐγκαταλείπουν προσπάθειες θεραπείας ἢ παρατάσῃ τῆς ζωῆς. Κανεῖς ὅμως δέν ἔχει δικαίωμα νά χρησιμοποιήσῃ τή βία, εἴτε σέ ἄλλους (**ἐγκλημα**), εἴτε στόν ἑαυτό του (**αὐτοκτονία**).

• Γιά τούς πιστούς πέρα ἀπό τήν ὑπομονή καί τήν πίστι, ὑπάρχουν καί ἡ **ἐλπίδα** καί τό **θαῦμα**. Πόσοι ἀνθρώποι, καταδικασμένοι ἀπό τήν ἐπιστήμη, ἔγιναν καλά διά θαύματος; Ἀλλά καί ἂν ὁ Χριστός δέν παρατείνῃ τή ζωὴ τοῦ δοκιμαζομένου ἀγίου, ὅμως ὁπωσδήποτε τοῦ χαρίζει «τόν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἰακ. α' 12).

• Τήν ἴδια σχεδόν ἡμέρα ἔφυγαν ἀπό τή ζωὴ δύο πρόσωπα.

Ὁ ἕνας πιστός, ἐνάρετος, σοφός ἐν Κυρίῳ, ὁ σπουδαῖος θεολόγος **Νικόλαος Βασιλειάδης**. Μᾶς χάρισε σὺν τοῖς ἄλλοις καί τό βιβλίον «**Τό μυστήριον τοῦ θανάτου**». Ἐφυγε μέ τό βλέμμα στόν οὐρανόν.

Ὁ ἄλλος δέν θέλησε νά πιστέψῃ στή ζωὴ μετά θάνατον. Θέλησε νά φύγῃ ὅπως ἔφυγε. Τήν ἀναχώρησίν του τήν ὤθησε «**μὴ ὑποβοηθουμένη εὐθανασία**».

• Τραγικός ὅποιος φεύγει χωρίς Χριστό. Δέν θά τό σχολιάσουμε.

Ἀλλά καί δέν μποροῦμε, μέ ἀφορμὴ τό τραγικὸ περιστατικόν, νά σπεύδουμε νά νομιμοποιήσουμε τήν «εὐθανασία»! Ἄς σεβασθοῦμε τίς τελευταῖες στιγμὲς κάθε ἀνθρώπου. Τίς σέβονται τά περισσότερα κράτη. Ἐμεῖς θά πρωτοτυπήσουμε στήν τραγικότητά;